

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 80/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED]
[REDACTED]; [REDACTED]
[REDACTED]; [REDACTED];
a [REDACTED], zastúpených advokátkou [REDACTED], pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 14 a čl. 13 v spojení s čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 7 a čl. 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práv podľa čl. 12 a čl. 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu a práv podľa čl. 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 60/2010 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED]; a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 14 a čl. 13 v spojení s čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 7 a čl. 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práv podľa čl. 12 a čl. 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu a práv podľa čl. 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom a rozhodnutiami Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 60/2010.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v prípravnom konaní a následne v trestnom konaní vedenom na okresnom súde vystupovali na strane poškodených. Konanie pred okresným súdom začalo 12. mája 2010 na základe prokurátorom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podanej obžaloby na obvinených policajtov pre zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa formou spolupáchateľstva a pre zločin vydierania tiež formou spolupáchateľstva, ktorých sa mali dopustiť na sťažovateľoch 21. marca 2009 v priestoroch policajnej stanice.

Prvým rozsudkom okresného súdu z 27. februára 2015 boli obžalovaní policajti oslobodení spod obžaloby. Na základe podaného odvolania vecne a miestne príslušným prokurátorom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „prokurátor“) Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 18. apríla 2016 rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V poradí druhým rozsudkom okresného súdu zo 17. mája 2017 boli obžalovaní policajti spod obžaloby oslobodení, keďže nebolo dokázané, že sa skutok, pre ktorý boli stíhaní, stal. Podľa sťažovateľov bol tento rozsudok *«... znovu odôvodnený tým, že vykonané dôkazy v konaní pred súdom nepostačili na uznanie viny obžalovaných a nakoľko nebolo možné vykonať iné dôkazy, súd musel za rešpektovania zásady „in dubio pro reo“ obžalovaných oslobodiť. Súd uviedol, že obrazový a zvukový záznam na DVD nosiči o udalosti z 21. 3. 2009 na OO PZ Košice-Juh bol získaný v rozpore s Trestným poriadkom, a teda nemôže slúžiť ako dôkaz v trestnom konaní, najmä ak ide o dôkaz, ktorý by svedčil v neprospech obžalovaných. Súd sa teda pre zistenie skutkového stavu musel spoliehať predovšetkým na svedecké výpovede, ktoré podľa jeho názoru na usvedčenie obžalovaných nepostačujú.»*.

Na základe odvolania prokurátora krajský súd uznesením zo 4. mája 2018 zrušil rozsudok okresného súdu zo 17. mája 2017 a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Trestné konanie je v súčasnosti (v čase predbežného prerokovania danej veci, pozn.) prerokované pred okresným súdom, *„... pričom doteraz nebolo nariadené hlavné pojednávanie.“*.

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v obširnej argumentácii predovšetkým namietajú, že zaobchádzanie, ktorému boli vystavení po ich zadržaní obžalovanými ako príslušníkmi Policajného zboru, je možné považovať za mučenie, ako aj iné kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru. Podľa názoru sťažovateľov príslušné orgány nedostatočne vyšetrovali možný rasový motív s ohľadom na ich príslušnosť k rómskej etnickej skupine.

Podľa sťažovateľov *„... v danom prípade zjavne predložili hodnoverné tvrdenie zakladajúce dôvodné podozrenie o zlom zaobchádzaní v rozpore s článkom 3 Dohovoru. V takomto prípade vzniká štátnym orgánom pozitívna povinnosť zabezpečiť vedenie účinného vyšetrovania mučenia a iného krutého a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania.*

... Zároveň sťažovatelia tvrdia, že vyšetrovanie nebolo dôkladné, pretože z dôvodov na strane Okresného súdu Košice II nebolo schopné viesť k hodnovernému objasneniu

okolností prípadu. Okresný súd mal k dispozícii nesmierne závažné tvrdenia o pravdepodobne rasovo motivovanom mučení maloletých rómskych chlapcov na policajnej stanici, pričom niektoré kľúčové línie prípadu boli zjavné z výpovede poškodených, obžalovaných aj zo znaleckých posudkov.“.

4. Sťažovatelia namietajú aj porušenie práva na účinný právny prostriedok, argumentujúc tým, že povinnosťou „... štátnych orgánov bolo vykonať účinné a efektívne vyšetrovanie sťažovateľmi oznámených skutkových okolností prípadu. Avšak, ako sťažovatelia už uviedli... zo strany súdu v trestnom konaní k tomu nedošlo. Jedným z dôvodov, prečo k efektívnemu vyšetrovaniu jej prípadu a potrestaniu páchatel'ov doposiaľ nedošlo sú procesné pochybenia vedúce k priet'ahom okresného súdu a k neprimeranej dĺžke trestného konania, ktoré ani skoro 10 rokov od skutku, pre ktorý sa vedie, nebolo ukončené právoplatným rozsudkom.

Trestné konanie vedené vo veci súdom preto nemožno pokladať za účinný prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 Dohovoru. Súd tak nechránil práva sťažovateľ'ov a ich zákonom chránené záujmy. Súd tak v ním vedenom súdnom konaní zabezpečil dôslednú, účinnú a rýchlu ochranu práv a zákonom chránených záujmov poškodených (sťažovateľ'ov) v zmysle čl. 3 Dohovoru.

Vzhľadom na uvedené majú sťažovatelia za to, že v namietanom konaní došlo i k porušeniu ich práva na účinný prostriedok nápravy vo vzťahu k článkom 3 a 6 ods. 1 Dohovoru, tak ako je to stanovené v článku 13 Dohovoru.“.

Sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti namietajú aj porušenie požiadavky konať bez priet'ahov, pretože „... ako aj v individuálnom posúdení jednotlivých priet'ahov súdu, tak aj v komplexnom posúdení celkovej dĺžky konania, keď po osem a pol roku je vec stále pred súdom prvej inštalcie, nie je dĺžku konania možné považovať za primeranú.“.

5. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva a slobody sťažovateľ'ov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru; na ochranu proti mučeniu a inému krutému neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy SR, čl. 3 Dohovoru, čl. 12 a 13 Dohovoru proti mučeniu, čl. 7 a 10 Medzinárodného

paktu a čl. 5 písm. b) Dohovoru o rasovej diskriminácii; na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru v spojitosti s čl. 3 a 6 ods. 1 Dohovoru; a na rovné zaobchádzanie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy SR, čl. 14 Dohovoru a čl. 6 Dohovoru o rasovej diskriminácii, postupom a rozhodnutiami v konaní vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 5 T 60/2010 porušené boli.

2. Okresný súd Košice II je povinný zaplatiť každému sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške po 15 000 EUR (slovom: pätnásťtisíc EUR), do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť sťažovateľom trovy konania v sume 950,62 Eur, na účet ich právnej zástupkyne, advokátky [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde môže ústavnú sťažnosť podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

III.

13. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľov je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

14. Ešte pred tým, ako sa ústavný súd začne zaoberať materiálnou stránkou veci, je vždy povinný preskúmať formálne (procesné) náležitosti ústavnej sťažnosti. Z toho

vyplýva, že iba v prípade, ak ústavná sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené formálne náležitosti a predpoklady, môže sa ňou ústavný súd zaoberať aj z hľadiska jej vecnej stránky (napr. I. ÚS 187/2012). Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je jej subsidiarita.

K namietanému porušeniu čl. 16 ods. 2 a čl. 12 ods. 2 ústavy, práv podľa dohovoru, práv podľa Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práv podľa Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu a práv podľa Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie

15. Na rozhodnutie o podanej ústavnej sťažnosti v tejto časti nie je daná právomoc ústavného súdu. Z obsahu ústavnej sťažnosti a aj podľa zistení ústavného súdu je nepochybné, že sporná vec je vedená na okresnom súde, ktorý v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vo veci nerozhodol.

16. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

17. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

18. Princíp subsidiarity spočíva v tom, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09, II. ÚS 82/2018).

19. Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem (Trestný poriadok). Ide o jeden zo základných princípov, ktoré ovládajú konanie pred ústavným súdom, a to o princíp subsidiarity. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04, II. ÚS 126/2012).

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že v súčasnom štádiu konania právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov má okresný súd v rámci trestného konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

21. Na základe uvedeného ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

22. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že napriek skutočnosti, že sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom zastúpení advokátom, ich návrh na rozhodnutie (*petit*) nezodpovedá zákonným požiadavkám, keďže v ňom nie sú jednoznačne identifikované sťažovateľmi namietané právoplatné rozhodnutia (t. j. dátum vydania rozhodnutia), ktorými mali byť porušené základné práva sťažovateľov.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

23. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

24. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti opätovne konštatuje, že sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom zastúpení advokátkou, ktorá je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinná dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta/ky vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, II. ÚS 70/2015). Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

25. Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

26. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak (resp. v čase podania predmetnej ústavnej sťažnosti išlo o obdobné ustanovenie § 20 ods. 4 predchádzajúceho zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších právnych predpisov).

27. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 133 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

28. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petitu), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

29. Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť neobsahuje jasný (jednoznačný) návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania ústavným súdom sa sťažovatelia domáhajú; petit nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, a teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie

ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná a nezrozumiteľná. Petit nekorešponduje s argumentáciou sťažovateľov uvedenou v ústavnej sťažnosti, kde taktiež namietajú, že došlo „k porušeniu ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru“. V petite ústavnej sťažnosti sa v prvom bode sťažovatelia domáhajú vyslovenia porušenia „práva na spravodlivý proces“, avšak nedomáhajú sa toho, aby ústavný súd prikázal, aby ten, kto porušil ich práva svojou nečinnosťou, teda neprerokovaním ich veci bez zbytočných prietahov, vo veci konal.

31. S prihliadnutím na znenie prvého bodu petitu ústavnej sťažnosti v časti navrhovaného porušenia „práva na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru“ ústavný súd konštatuje, že ten nemôže byť východiskom pre rozhodnutie v uvedenej veci a v dôsledku uvedeného nedostatku by ústavný súd takto navrhovaný petit nemohol premietnuť do svojho rozhodnutia.

32. V súvislosti s uvedeným nedostatkom petitu, ktorý patrí medzi zákonom predpísané náležitosti každého návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že tento nedostatok nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (m. m. napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 77/08, I. ÚS 162/2010, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010, II. ÚS 309/2010, IV. ÚS 134/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 594/2012, a iné).

33. Ústavný súd teda nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného sťažovateľmi, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo nad rámec a nemôže ani sám vykonať konverziu sťažovateľmi chybné formulovaného petitu ústavnej sťažnosti. V situácii, keď je petit ústavnej sťažnosti sťažovateľmi z hľadiska práva nesprávne

formulovaný, musí ústavný súd – s ohľadom na viazanosť ústavného súdu petitom – ústavnú sťažnosť odmietnuť.

34. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľov, ktorí sú zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa v tejto časti požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie v tejto časti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

35. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

36. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších návrhoch sťažovateľov formulovaných v sťažnostnom petite (priznanie finančného zadosťučinenia, náhrada trov konania) nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2019